

BRANDON MULL

TITOKFÖLDE

A Sárkánytemplom
kincsei

4. könyv

BRANDON MULL

TITOKFÖLDE

4. könyv:
A Sárkánytemplom kincsei

A napló

Kendra Sorenson fürgén végighúzta a gyufaszálat a gyufásdoboz dörzsrészen. Tenyerével óvatosan eltakarta a fellobbanó lángot, majd az égő gyufaszálat a gyertyacsonk kormos végéhez érintette. Amint a láng belekapott a kanócba, megrázta a gyufát, ami elaludt, és vékony füstcsík szállt belőle felfelé.

Kendra az íróasztalánál ült a szobájában, kezében a gyufaszál maradékával. Csodálkozva nézte, milyen gyorsan elemésztette a láng a kicsi fát, amelynek felső harmada elszenesedett és törékennyé vált, anyaga felismerhetetlen halmazállapotúvá változott. Látott nemegyszer ilyen sorcsapásszerű átalakulást Titokföldén, amikor az itt lakók mágia hatására a fény teremtményeiből a sötétség áldozataivá változtak át. Ő, a család és a barátaik visszafordították a járványt, mielőtt az elpusztította volna az egész menedéket, de a sikerért Lena életével kellett fizetniük.

Kendra abbahagyta az ábrándozást, és letette az elégett gyufaszál maradványát, aztán becsúsztatott három kulcsot egy lezárt napló lakatjaiba, kinyitotta, és sietve lapozni kezdte a könyvet. Ez volt az utolsó umitagyertyája, nem hagyhatta veszendőbe menni különleges fényét, amely láthatóvá tette a lapra írt szavakat.

Ő hozta haza a titkok naplóját Titokföldről. A napló régen Titokfölde egykori gondnokáé, Patton Burgessé volt, akivel Kendra teljesen váratlanul találkozott, amikor előző nyár végén a gondnok előreutazott az időben. A napló szövegét titkos tündérnyelven fogalmazták, és a szavakat magukat is álcázták azzal, hogy umitaviasszal írták, így a betűk csak umitagyertya fényében váltak láthatóvá, és Kendra is csak tündérrokon státusa révén tudta megfejteni őket.

A tündérnyelvek ismerete csak egy volt azok közül a csodálatos képességek közül, amelyeknek Kendra akkor jutott a birtokába, amikor az óriástündérek sorban megcsókolták. Látott például a sötétben. Bizonyos varázslatok nem voltak hatással rá, így be tudott hatolni azok mögé az illúziók mögé, amelyek a legtöbb mágikus teremtményt elrejtették a halandók szeme elől. Mindennek tetejébe a tündérek minden parancsát végrehajtották.

Kendra hátrasandított a válla felett, és egy pillanatra fűlelt. A házban minden csendes volt. Anya és apa hétköznapi esténként futni járt, abban a reményben, hogy ettől majd szokásukká válik az új évre. Kendrának kétsége sem volt afelől, hogy ez a nekibuzdulás mindössze néhány hétig fog tartani, most azonban távollétük lehetővé tette számára, hogy a naplót a felügyeletük nélkül tanulmányozhassa. Szülei nem látták azt a mágikus világot, amelyet ő az öccsével felfedezett. Ha észrevették volna, ahogy egy gyertya fényénél furcsa szimbólumokkal teleírt könyvet böngészget, könnyen azt gondolhatták volna, hogy valami bizarr vallás megszállottja lett. Sehogy sem tudná elmagyarázni, hogy a könyv Titokfölde egykori gondnokának a titkait

tartalmazza. Kendra nem akarta, hogy a szülei elvegyék tőle a naplót, ezért úgy tett, mintha visszavitte volna a könyvtárba, és csak akkor kezdte tanulmányozni, amikor biztos volt abban, hogy hosszú ideig nem zavarhatja meg senki.

Mivel szülei jelenléte jelentősen lecsökkentette az olvasásra fordítható időt, és mivel a gyertyával is takarékoskodnia kellett, Kendra nem olvasott el minden egyes szót, hanem először csak átfutotta a szöveget. A napló hangvétele ismerős volt, sok bejegyzést olvasott már Patton kevésbé titkos naplóiban még Titokföldén. Miközben a titkok naplóját böngészte, Kendra talált egy bekezdést, amelyben Patton részletesen elmesélte, hogyan vált Ephira kísérteties fenyegetéssé. A történetből nem hagyta ki a szomorú részleteket sem, és beszámolt a Lenával kapcsolatos legbensőbb félelmeiről is. Kendra megtudta, hogy van egy folyosó, amely a régi udvarház alatti barlanghoz vezet, valamint értesült a Titokfölde körül elrejtett különféle kincsekről és fegyverekről is, továbbá egy medencéről egy kicsi vízesés alján, ahol az elszánt szerencsevadász akár koboldot is foghat. Leírást talált egy titkos kamráról is, amely Titokfölde földalatti börtönének, a Rettegés csarnokának a végén volt, a bejutáshoz szükséges jelszavakkal és eljárásokkal egyetemben. Indiai, szibériai és madagaszkári utazásokról olvasott. Információkat emésztett meg a világ távoli sarkain lévő menedékekről. Elméleteket futott át lehetséges fenyegetésekről és gonosztevőkről, valamint az Esthajnalcsillag Társaság állítólagos terveiről.

Ezen az estén, az utolsó umitagyertya fényénél fellelőzte kedvenc bejegyzését, és olvasni kezdte Patton ismerős kézírását:

Szűk órája értem vissza egy páratlan utazásról, és képtelen vagyok elnyomni magamban a vágyat, amely gondolataim papírra vetését sürgeti. Ritkán töprengtem azon, hogy kinek is szánom ezeket a titkos feljegyzéseket. Amikor olykor mégis felmerült bennem a kérdés, általában arra jutottam, hogy csupán a magam kedvéért írom le mindezt. Most azonban már tisztában vagyok vele, hogy el kell juttatnom őket egy fontos személyhez. A neve Kendra Sorenson.

Kendra, számomra ez a felismerés egyszerre izgalmas és baljós. Emberfeletti kihívásokkal nézel szembe. Tudásom egy része a segítségedre lehet, ugyanakkor az ilyen tudás kimondhatatlanul nagy bajba is sodorhat. Tépelődve próbálom megfejtetni azt, hogy mely információk jelenthetnek előnyt az ellenségeiddel szemben, és melyek azok, amelyek veszélyeztethetik a helyzetedet. Úgy látom, tudásom legnagyobb része több bajt hozhat, mint hasznot.

Ellenségeidet az Esthajnalcsillag Társaságban semmi nem tartja vissza attól, hogy megszerezzék az öt mágikus ereklyét, melyek együtt képesek kinyitni Zzyzx, a nagy démonbörtön ajtaját. Akkor, amikor ott hagytalak benneteket, tudomásunk szerint még csak egy ereklyét szereztek meg, míg rátermett nagyapád őrzött egy másikat. Tudok két további ereklyéről, amelyekhez bizonyos erőfeszítések árán hozzájuthattok, azonban ezt a tudást habozom megosztani veled. Aki ugyanis keresi vagy őrzi ezeket az ereklyéket, akaratlanul is a nyomukra vezetheti az ellenségeinket. A megszerzésük során ráadásul súlyosan meg is sérülhetsz. Ellenben ha a Szfinx nagyon mőhón vágyik az ereklyére, akkor úgy gondolom, hogy

a megszerzése előbb-utóbb sikerül is neki. Mindezeket figyelembe véve meg kellene osztanom veled a tudásomat, hogy ki tudjátok ragadni az ereklyéket a karmai közül.

Éppen ezért úgy határoztam, hogy a te megítélésedre bízom a dolgot, Kendra. Ez a napló nem tartalmaz részleteket, hogy ne legyen túlságosan csábító a megszerzése. Ki is tudna ellenállni ilyen nagy kísértésnek? De a Rettegés csarnokán túl, a rejtett kamrában további részleteket árulok el a két ereklye rejtékhelyéről. Ezeket az információkat csak akkor ásd elő, ha elengedhetetlenül nagy szükség van rájuk, egyébként a létezésükre nem derülhet fény soha. Légy megfontolt, türelmes és bátor! Remélem, hogy ezekre az információkra nem lesz szükség életed folyamán. Amennyiben mégis, a rejtett kamra pontos helye ebben a naplóban található, egy másik helyen. Menj a kamrába, használd a tükröt, hogy megtaláld az üzenetet a mennyezeten!

Kendra, bárcsak ott lehetnék veled, hogy segíthessek! A szeretteid erősek és ügyesek. Abban bízz, amiben kell, és hozz okos döntéseket! Az öcsédre figyelj oda! Hálás vagyok, amiért ilyen példás unokahúgom van.

Kendra az asztal lapján dobolt az ujjával, és elfújta a gyertyát. Maradt még belőle annyi, hogy ismét meg lehessen gyújtani, de a fénye már nem fog sokáig tartani. Nagypapának Titokföldén biztosan van több gyertyája, de macerás lenne idejuttatni. Kendra hanyatt dőlt a székben, és beharapta az alsó ajkát. Az iskola és a napköziben végzett önkéntes munkája mellett alig maradt ideje arra, hogy ezzel a nagyon fontos üggyel foglalkozzon.

Patton üzenetét még nem osztotta meg senkivel. Patton bízott az ítélőképességében, ő pedig nem akart kapkodni. Patton helyesen gondolta, hogy ha kiszivárog az információ az ereklyék pontos helyéről, akkor beindul értük a hajsza. Az is igaz, hogy a Szfinx minden lehetőséget kihasználna, hogy megszerezze őket. Amíg tehát nem muszáj, nem szól az elrejtett ereklyékről senkinek.

Az őszy folyamán Kendra tartotta a kapcsolatot a nagyszüleivel. A telefonban természetesen nem beszéltek titkokról, de megtalálták a módját, hogyan tudnak így is fontos információkat közölni egymással. Mióta kiderült, hogy a Szfinx az Esthajnalcsillag Társaságnak a vezetője, a Társaság aktivitása megszűnt. Azonban mindnyájan tudták, hogy a Szfinx figyel és tervez, s csak az alkalmas pillanatra vár.

A Hajnal Lovagjainak két tagja állandóan szemmel tartotta Kendrát és Sethet, szükség esetén információval is ellátták őket. Idáig nem történt semmilyen rendkívüli esemény. A védelmükre kirendelt személyek változtak, de testőreik közül az egyik mindig olyan megbízható barát volt, mint Warren, Tanu vagy Coulter. Az utóbbi négy napban Warren figyelte őket, egy Elise nevű, megbízhatónak mondott lánnyal.

Kendra felsóhajtott. Az elmúlt néhány év viszontagságai után csodálkozott volna, ha bárkiben is meg tudna bízni. Talán éppen ez volt az egyik oka annak, hogy nem szólt senkinek Patton üzenetéről.

Halk zizzenést hallott a háta mögül. Hátrafordult, és látta, amint egy összehajtott papírlap csúszik be az ajtó alatt. Odament az ajtóhoz, felvette a papírt, széthajtogatta, és gyorsan átfutotta a gépelt sorokat. Minél

tovább olvasott, a szeme annál jobban összeszűkül. Kilepett a szobájából, végigment a folyosón, és megállt Seth nyitott ajtajánál.

– Te tényleg sárkányrepülőt kérsz karácsonyra? – kérdezte Kendra az öccsétől.

Seth felpillantott az asztalról, ahol éppen a matekleckéjét rajzolta tele gyíkokkal.

– Ha nem kérek, tutira nem kapok.

– Kinek adtál még ebből? – mutatta fel a listát Kendra.

– Anyunak és apunak. És e-mailben elküldtem az összes rokonunknak, még a távoliaknak is, akiket megtaláltam online. És biztos, ami biztos, a Téliapónak is.

Kendra odament az öccse mellé, és meglengette előtte a papírt.

– Ilyen eszelős dolgokat még sosem kértél. Golfütők? Jakuzzi? Robogó?

Seth kikapta a kezéből.

– Csak a drágákat olvasod. Ha nem telik masszázsfotelre, vehetsz videojátékot vagy filmet is. Minden árfekvésben találsz ajándékötletet.

Kendra karba fonta a kezét.

– Valamiben sántikálsz.

Seth tágra nyílt szemmel, kissé megbántott arccal nézett rá. Ezt a kifejezést általában akkor használta, ha titkolt valamit.

– Az, hogy mit kaphatok karácsonyra, egy dolog, de az, hogy mit kérhetek, teljesen más. Te vagy Grincs, vagy mi?

– Általában más a stratégiád, kevés ajándékot kérsz, de olyat, ami tényleg kell. És ez többnyire be is jön. Sose kértél még drágábbat biciklinél vagy videojátéknál. Ebben kifejezetten gyakorlatias voltál. Mi történt, halljam?

– Túlagyalod, professzor. – Seth sóhajtvá visszaadta a lapot. – Gondoltam, nem árt többet akarni.

– Minek küldöd el olyan távoli rokonoknak, akik nem is ismernek téged?

– Hátha van köztük egy magányos milliomos. Sosem lehet tudni. Van egy olyan érzésem, hogy idén mázlim lesz.

Kendra az öccsét méregette. Nyár óta egyre kevésbé látszott gyerekeknek. Gyorsan nőtt, nyakigláb lett, az arca keskenyebb, az álla határozottabb. Ősszel nem töltöttek együtt sok időt. Sethnek megvoltak a maga barátai, ő pedig próbálta megtalálni helyét a gimnáziumban. De a téli szünetig már egy hét sincs vissza.

– Ne csinálj semmi hülyeséget! – figyelmeztette Sethet.

– Kösz a remek tanácsot. Beírhatom a naplómba?

– Naplót vezetsz?

– Fogok, ha tovább ontod ezeket a bölcsességeket.

– Akkor megvan az első tökéletes bejegyzés – meredt rá Kendra. – „Kedves naplóm, ma klassz karácsonyi ajándékokat vettem azon az aranyon, amit Titokföldről loptam. Úgy tettem, mintha távoli, milliomos rokonoktól kaptam volna, de senkit nem tudtam becsapni, így a Hajnal Lovagjai elkaptak, és egy mocskos börtönbe zártak.”

Seth szája kinyílt, majd hang nélkül becsukódott, miközben több lehetséges választ fontolt meg és vetett el. Végül megköszörülte a torkát.

– Nem tudod bizonyítani.

– Hogyan csempészed ki? Azt hittem, nagypapa elkobozta azt a kincset, amit a szatírokkal a nipsziktől szereztetek.

– Nem tudom, miről beszélsz – kötötte az ebet a karróhoz Seth.

– Több rejtekhelyed is lehet, és nagypapa nem találta meg mind. De hogy akarod az aranyat meg az ékszer készpénzre váltani? Zalogosnál?

– Szerintem kettőnk közül te gondolkodsz bűnöző agygyal – ment át támadásba a fiú.

– Áhá, észbe kaptál, de az előbb láttam rajtad! Az az arany nem Newelé vagy Dorené, ezért nem is adhatták neked! Azok után, ami tavaly nyáron történt, hogy sétálhattál ki az ajtón lopott kincssel a zsebedben? Nem szégyelled magad?

Seth megadóan sóhajtott.

– Nagypapáék úgysem használnák.

– Nem, mert ők Titokfölde gondnokai. Próbálják megvédeni az ottani lényeket és dolgokat. Ennyi erővel múzeumból is lophatnál!

– Mondjuk, mint ahogy te elhoztad az esőbotot az Elveszett Fennsíkről? Vagy ahogy Warren megtartotta az ott talált kardot?

Kendra elpirult.

– A Festett Fennsík a szó szoros értelmében nem volt az Elveszett Fennsík menedékének a része. Plusz én nem azért őrzöm az esőbotot, hogy robogót vegyek! És Warren sem hómobilért akarja elcserélni a kardját. Elsősorban azért vannak nálunk, hogy megvédjük őket, nem hogy elkótyavetyéljük!

– Csigavér, még megvan az összes arany.

– Akkor add ide, majd én vigyázok rá.

– Na, persze – horkantott Seth. Kelletlenül nézte a nővérét. – Visszaadom nagypapának, ha legközelebb megyünk.

Kendra megnyugodott.

– Ezt elfogadom.

– Nincs választásom, a világ legnagyobb pletykafészkével vert meg az élet. – Eszébe jutott valami. – És ha lefizetnék? Vehetnék neked valami csúcs karácsonyi ajándékot.

– Nekem nem kell sárkányrepülő.

– Bármilyen lehet – édesgette Seth. – Ruha, ékszer, póni, amilyen csajos hülyeséget csak akarsz.

– Idén azt akarom, hogy az öcsém esze megjöjjön, és ne nekem kelljen pesztrálnom.

– Az aranyon felbérelhetek gengsztereket, hogy raboljanak el, és csak a szünet után engedjenek szabadon – figyelmeztette Seth.

– Sok szerencsét!

Kendra összegyűrte, és az íróasztal melletti szemetesbe dobta a listát. A szabálytalan galacsin lepattant a szemetes pereméről, és a padlóra pottyant.

Seth lehajolt, felkapta és beleejtette.

– Jól célzol.

– Jól kamuzol.

Kendra kiment, vissza a szobájába. Még érezte a gyertya szagát, ezért kinyitotta az ablakot, egy kis hideget engedve be. Kezével legyezve oszlatta el a szagot, majd becsukta az ablakot, és leheveredett az ágyra.

Seth feleslegesen bajt kever még Titokföldétől távol, itthon, titkos testőreik felügyelete alatt is. Szerette volna megosztani Patton üzenetét az öccsével. Mostanság ő volt az egyetlen, akivel ilyesmiről beszélhetett. Azt viszont nem engedheti, hogy Seth hozzáférjen a titkok naplójában lévő információkhoz. Biztosan megtalálná a módját, hogy rosszra használja őket.

Ez a titkolózás már feszültséget is okozott kettejük között. Amikor beszéltek róla, csak nagy vonalakban választott Sethnek, aki ebből tudta, hogy elhallgat dolgokat.

Mivel azonban az írást az öccse nem tudta lefordítani, nem tehetett semmit.

Kendra hasra gördült, egyik kezét a matrac alá csúsztatta, és kihúzott egy gumiszalaggal átfogott levélköteget. Nem is kellett elolvasnia Gavin leveleit, már fejből tudta őket, de élvezte a kezében fogni.

Gavin megígérte, hogy megpróbál az őreik közé kerülni, de eddig nem mutatkozott. Sárkányidomárként olyan képességekkel rendelkezett, melyekre hirtelen szükség támadt a világ távoli részein. De legalább írt, és a testőrökkel eljuttatta hozzá a leveleket. Írt a munkájáról is: bőrdaganatot vágott ki egy hosszú, karcsú sárkányból; tanulmányozott egy ritka, víz alatt élő sárkányt, amely sűrű tintafelhőt kilövellve zavarja meg a prédáját; mágikus növényszakértőket mentett meg egy kicsi, de vad sárkánytól, ami olyan hálót szőtt, akár a pók.

Noha a sárkányok is érdekelték, Kendrának azok voltak a kedvenc részei, amikor a fiú arról írt, hogy hiányzik neki, és alig várja, hogy találkozzanak. Válaszaiban világossá tette a fiúnak, hogy ő is várja a találkozást, bár igyekezett nem túlbuzgónak tűnni. Lehunyta a szemét, és maga elé képzelte a fiút. Lehet, hogy az emlékei megszépítik?

Egy pillanatig elégedetten szorongatta a leveleket, majd visszadugta a matrac alá. Mindent megtett, hogy Seth észre ne vegye őket. Már így is eleget cukkolta azaz, hogy belezúgott Gavinbe. Hát még, ha bizonyítékot is találna rá, hogy valóban!

Lentről az automata garázsajtó berregése hallatszott. Hazaértek a szüleik. Kendra felpattant az ágyról, felkapta az asztalról a naplót és a gyertyát, a szekrénye egyik magas polcának mélyére tette, és összehajtott

pulóvereket tolt elébük. Kicipzárakta a hátizsákját, és egy füzetet meg két könyvet tett az asztalra, noha a házija már készen volt.

Nagy levegőt vett. Még két napot kell kibírnia a suliban, aztán a téli szünetben lazíthat, és gondolkodhat azokon a problémákon, amik aggasztják. Kiment a szobából, leballagott a lépcsőn, és mosolyogva várta a szüleit.

Mimikri

Ropogós, pizsokfoltos hó fedte a földet a Wilson gimnázium előtt, ahogy Kendra a lépcsőn a járda felé tartott. Az utcát és a járdát megkérgesedett hókupacok szegélyezték, és noha az odáig vezető gyalogút tisztának tűnt, Kendra óvatosan lépdelt, mivel jeges foltoktól tartott. A világosszürke felhőplafon monoton árnyalatot kölcsönzött a hideg napnak.

Hátizsákját lustán lengetve nézett arra, ahol általában a testőrei várakoztak, és észre is vette Elise-t az egyik parkoló autónak dőlve az utca túloldalán. A nő keresztrejtvényt fejtett, nem nézett felé, de Kendra tudta, hogy lopva figyeli. Elise olyan harmincasnak látszott, vékony testalkatú, átlagos magasságú volt, a haja egyenes, akár a vonalzó. Kendra fején átfutott, hogy vajon Warrennek tetszik-e.

Miközben balra indult a járdán, továbbra is a környéket fürkészte. Warrent többnyire kiszúrta, de ma nem is erőlködött, mivel úgy vélte, biztosan Sethre vigyáz.

A kereszteződésnél átsietett a túloldalra, majd elment a könyvtár mellett a hatalmas sportközpontig. A dobozszerű téglalapú épület úszómedencének, három tenispályának, öltözőknek és egy tágas napközinek adott otthont.

Kendra iskola után mindennap ötig önkéntesként dolgozott a napköziben. Könnyű munka volt, és jutott ideje a házi egy részét is megcsinálni.

A legközelebbi általános iskola előbb engedte ki a gyerekeket, mint a gimnázium, így mire Kendra odaért, a gyerekek már nagyban színezték, építőkockákkal játszottak, játékok felett civakodtak és rohanguáltak. Az ajtó közelében néhány gyerek „Jó napot, Miss Sorrenson”-nal köszönt neki. Nem tudták, hogy Kendra a neve.

Rex Tanner a terem túlsó felén segített egy szeplős fiúnak haleledelt szórni az akváriumba. Ez az olajbar-na bőrrű, középkorú brooklyni férfi vezette a napközit, méghozzá nyugodt légkörben. Természetes tehetsége volt hozzá, soha semmi nem hozta ki a sodrából.

Amikor a fiú végzett az etetéssel, Rex észrevette, és odaintette Kendrát. A szokásosnál is szélesebben mosolygott. Göndör haja, vastag bajsza és kissé színezett szemüvege miatt úgy festett, mintha állandóan giccses álruhát viselne. Amikor közelebb ért, Kendra érezte, hogy a férfi szokás szerint nem spórolt az Old Spice-szal.

– Szia, Rex!

– Jó, hogy látlak, Kendra, jó, hogy látlak. – Akár gyerekekkel, akár felnőttekkel beszélt, Rex általában úgy szólt hozzájuk, mintha kicsiknek vezetne beszélgetős műsort. Összefűzte, és úgy dörgölte a kezét. – Ma az öt érzékkel foglalkozunk. Kitaláltam egy nagyon izgalmas gyakorlatot. Gyere, és mondd meg, mit gondolsz róla!

A lány követte a terem végében álló pulthoz, ahol öt kartondoboz állt sorban. Mindegyik oldalába lyukat vágtak.

– Ki kell tapogatnom, mi van bennük? – találgatta Kendra.

– Talált, süllyedt. Balról jobbra haladj!

Kendra belenyúlt az első dobozba, és ujjai kicsi, zsíros gömbökről csúsztak le.

– Nyálkás szemgolyók?

– Meghámozott szőlőszemek – árulta el Rex. – Próbáld a következőt!

A lány belenyúlt a második dobozba.

– Belsőségek?

– Tészta.

A harmadikban különféle méretű gumiradírok voltak, amit Kendra eltalált. A negyedik elsőre üresnek érződött, de aztán ujjai kitapintottak valamit, ami krumplira hasonlított. Éppen nyitotta a száját, hogy kimondja, amikor éles fájdalom nyilallt a hüvelykujjába. Felszisszenve visszakarta a kezét.

– Ez meg mi?

– Jól vagy?

– Hadd találjam ki! Kaktusz?

A szájába vette, és kiszívta az ujját. Vér ízét érezte.

– Majdnem. Kaktuszfüge. Ehető. Megesküdtem volna, hogy minden tüskét kiszedtem!

Kendra a fejét rázta.

– Egyet biztos nem.

Rex szaporán pislogott, láthatóan felkavarta a dolog.

– Hozok ragtapaszt.

Kendra megnézte az ujját.

– Nem kell, csak egy szúrás.

– Talán elég lesz négy doboz is – töprengett Rex.

– Szerintem is. Mi van az ötödikben? Rozsdás pengék?

– Nedves szivacsok.

– Esetleg törött üveget töröltél fel velük?

Rex kuncogott.

– Biztonságosak. – Felvette a kaktuszfügés dobozt. – Ezt visszaviszem az irodába.

– Jó ötlet.

Ahogy a férfi elment, Ronda jött oda. A háromgyerekes, túlsúlyos anya részidőben dolgozott itt, főleg délutánonként.

– Jól vagy? – kérdezte.

– Rex kaktuszgyümölcsöt tapogattatott velem. Rendesen megszúrt, de jól vagyok.

Ronda a fejét rázta.

– Ahhoz képest, milyen jó fej, néha elég nagy tökfej.

– Nem nagy ügy. Örülök, hogy nem egy ötévest szúrt meg.

A délután ezután simán telt. Kendrának nem volt sürgős házija, lazított és élvezte a gyerekek társaságát. Vonatozást és bújj, bújj medvét játszott velük. Rex felolvasott egy mesét, Ronda ukulelével kísérté az éneklést, a tapogató játék pedig zajos, sőt, lármás sikert aratott. A mosogató feletti óra máris 4:55-öt mutatott, és Kendra szedelőzködni kezdett.

Éppen vállára vette a hátizsákot, amikor Rex lépett oda mögé.

– Van egy kis gondunk, Kendra.

A lány megfordult, szeme azonnal körbepásztázott, mi tört el, vagy ki sérült meg.

– Micsoda?

– Egy dühös szülő van a telefonban. Bejönnél az irodámba egy pillanatra?

– Persze.

Értetlenül követte a férfit, és közben próbálta kitalálni, mi válthatta ki a hívást. Valamelyik gyerekkel nem bánt igazságosan? Nem jutott eszébe semmiféle

incidens. A férfi betette az ajtót, és leeresztette a rolót. Az asztalon pihenő telefonkagylóra mutatott.

– Ki az? – suttogta Kendra.

Rex az iroda túlsó sarka felé biccentett.

– Először is pillants a kartotékszekrény mögé!

A lány a homlokát ráncolva a magas fémszekrény felé indult, de még oda sem ért, amikor egy lány bukkant elő mögüle. Egy lány, aki szakasztott úgy nézett ki, mint ő. Ugyanaz a magasság, ugyanaz a haj, ugyanaz az arc. Lehetett volna az ikertestvére vagy egy tükör. A Kendra-másolat oldalt billentette a fejét, és mosolyogva intett.

Kendra megdermedt, próbálta felfogni a bizarr látványt. Az elmúlt pár évben látott pár képtelenséget, de ez mindent felülmúlt.

A döbbenetét kihasználva Rex hátulról rátámadt. Az egyik karjával durván magához szorította, a másik kezével csípős szagú ruhát nyomott az orrára és szájára. Kendra vonaglott és tekergett, de a szagtól gyorsan elszédült. A szoba imbolygott, érzékei eltompultak, a férfinak dőlt, és elvesztette az eszméletét.

Kendra fokozatosan tért magához. Először gyerekek és szülők távoli csacsogását hallotta. Ahogy lustán nyújtózni próbált, tudatára ébredt, hogy kezét-lábát megkötözték. Eszébe jutott a saját tükörképe és Rex érthetetlen támadása. Kiáltani akart, és akkor értette meg, hogy a száját betömték.

Csak ezután nyitotta ki a szemét. A földön feküdt Rex íróasztala mögött, egy hosszú furnérlemezhez kötözve. Homloka mögött erős fájdalom lüktetett. Megfeszítette minden erejét, de a béklyók tartottak, a lemez miatt

pedig moccanni is alig bírt. Pánikba esve arra összpontosított, hogy az orrán keresztül vegye a levegőt. Halotta, hogy a gyerekek és szülők lármája lassan elhal.

Összefüggéstelen gondolatok cikáztak a fejében. Segítségül tudná hívni a tündéreket? Hónapok óta nem látott egyet sem. Tündérrokon státusa nyújt bármi előnyt jelen helyzetében? Semmi nem jutott eszébe. Kellene egy aszpirin, mielőtt széthasad a feje. Talán Warren megmenti. Vagy Elise. Azt kívánta, bárcsak Gavin vigyázott volna rá. Hol lehet? Legutóbb Norvégiából írt. Miért tömtek ilyen nagy ruhát a szájába? A plafonon az egyik fénycső ki-kialudt. Talán Rondának feltűnik, hogy nincs ott, és a keresésére indul? Nem, erre kellett a másolat. Nyilván az átveri Warrent és Elise-t is. Honnét jöhetett? Talán Rex is tagja az Esthajnalcsillag Társaságnak? Ha igen, akkor alvó ügynök lehet, hiszen évek óta itt dolgozik.

Nyílt az iroda ajtaja. Remény buzgott fel Kendrában, de aztán meglátta, hogy Rex az.

– Csak ketten vagyunk, kislány – mondta a férfi nyájasan, és leguggolt.

Kendra hörögve panaszzkodott, a tekintetével kérlelte.

– Nem szereted a szájpecket, mi?

Kendra a fejét rázta.

– Befogod a szádat? Különben megint elaltatlak. – Kihúzta az egyik fiókot, kivett egy kis üveget és egy ruhát. Az üvegből kihúzta a dugót, benedvesítette a ruhát, és félretette. – Ha kiabálsz, megbánod. Ha most fáj a fejed, képzeld el, milyen lesz még egy dózis után. Érted?

Kendra tágra nyílt szemmel bólintott.

Rex lehúzta szájáról a szigetelőszalagot, és kivette a nyáltól átnedvesedett ruhát. Kendra cuppogva próbált nyelni, de a nyelvét száraznak érezte.

– Miért csinálod, Rex?

A férfi elmosolyodott, szeme hunyorgott a színezett lencse mögött.

– Rex nem tenné ezt veled, kicsim. Még nem esett le? Én nem Rex vagyok.

– Valami alakváltó vagy?

– Melegszik.

– Ketten vagytok – találgatott Kendra. – Ahogy belőlem is kettő van.

Rex leült az íróasztali székhez.

– Kíváncsi vagy a tényállásra? Igazából egy fáról jöttem. Eredetileg mimikrigyümölcs vagyok. Elvileg már nem létezőnk, de hát itt vagyok.

– Nem értem.

A férfi halvány mosolyra húzta a szája sarkát.

– Amikor belenyúltál a dobozba, egy mimikri bökött meg. A mimikrivel óvatosan kell bánni. Átváltoznak az első élőlényé, amit megböknék.

– A klónom korábban gyümölcs volt?!

– Csodálatos gyümölcsök vagyunk. A teljes átváltozáshoz elegendő másfél óra. Ezalatt arról a fáról kapjuk a szövetanyagot és a tápanyagot, ahonnet leszedtek. Aztán ez a hihetetlen kapcsolat megszakad, három-négy napig élünk, majd puff, meghalunk.

Kendra a férfit meredve próbálta átgondolni ennek következményeit.

– Szóval, a Kendra-mimikri játszik el engem.

– Remek másolat. Még az emlékeid zömét is átvette. Jól alakít majd téged. A testőreid semmit nem fognak észrevenni.

Kendra összevonta a szemöldökét.

– Ha az én személyiséget kapta meg, miért nem segít nekem?

Rex összetette két tenyerét, ujjával egymáson kopogott.

– Nem a személyiségedet, az emlékeidet. Vagyis azok nagy részét. Saját tudata van, mint minden mimikrinek. Mint nekem. Hozzáférek Rex emlékeihez, de ez nem jelenti azt, hogy ő a főnök. Mi, mimikrik azokat a parancsokat követjük, melyeket az átváltozásunk után kapunk. Az én utam adott. Rex bonyolult lélek volt. Én nem. Azért teremtetek, hogy elraboljalak téged. Amíg Ronda énekelt, én parancsokat adtam a kópiádnak.

– Szegülj ellen a parancsaidnak, és engedj el! Akik téged csináltak, gonosz emberek! Nem akarsz rossz embereknek segíteni, ugye?

Rex felkuncogott, és immár szélesen mosolygott.

– Ne strapáld magad! A mimikrik kivételesen hűségesek, Kendra. A mi tudatunk másképp működik, mint a tiétek. Mi végrehajtjuk, amire beprogramoznak. Habár Rex kedves emlékeket őriz rólad, pechedre én ellenségeként látlak. Még egy-két napom maradt. Teljesítenem kell a küldetésemet.

– Mit kell tenned velem? – kérdezte Kendra suttogva.

– El kell vigyelek a teremtőmhöz.

– Ki teremtet?

Rex szemöldöke felszaladt.

– Majd meglátod.

– Messze megyünk?

A férfi némán vállat vont.

– A Szfinx áll mögötte?

– Ismernem kéne ezt a nevet?

Kendra összeszorította az ajkát.

– Mi a másik mimikri feladata?

– Elsősorban az, hogy eljátsszon téged. Ha az őreid azt hiszik, ágyban fekszel, könnyű lesz kicsempészni téged.

– Van más feladata is?

Rex bólintott, és előrehajolt.

– Mondták, hogy sokat fogsz kérdezni, és hogy próbálsz majd a lelkemre beszélni. Mondták, hogy igyekezzem megértetni veled, mi történt, mert akkor megnyugszol. Nem mondtak többet, mint amit tudnom kell, és mindent elmondtam.

– Ki programozott be?

– Egyelőre befejeztük a beszélgetést.

– Rex, ne csináld... Ismersz, nem akarsz bántani. Meg fognak ölni engem, Rex. Bántják a családomat. Kérlek, ne engedelmeskedj nekik! Élet-halál kérdése. A világot akarják elpusztítani.

A férfi úgy mosolygott, mintha Kendra könyörgése aranyos és szánalmas lenne.

– Elég a tereferéből. Jól tájékozodom, több mint egy napja vagyok ebben a testben. Nem tudsz összezavarni vagy meggyőzni. Hallgassunk zenét! Imádom a zenét. Még sosem volt fülem. Ne sikíts, ne próbálkozz semmivel! Csak rontanál a helyzeteden.

Rex bekapcsolta az asztalon lévő rádiót, és feltekerte a hangerőt. Kendra gyanította, hogy a klasszikus rockzene a zajt hivatott palástolni, amit ő kelthet netán. A recsegő gitártól és az üvöltő énektől gondolkodni is alig bírt.

Rájön valaki erre? Warren a segítségére siet? Vagy Elise? Esetleg Seth? De hogyan jöhetnének rá, hogy valaki átvette a helyét? Neki sem jutott eszébe, hogy Rex netán nem is Rex, amíg fel nem fedte magát. Ha az ál-Kendra ismeri az ő emlékeit, ki tudja, milyen információt oszt meg az ellenséggel? Mit lop el? Kinek okoz kárt?

Rex ott üldögélt mellette, türelmesen vigyázta, néha egy képzeletbeli dobot püfölt. Nem látszott rajta, hogy

lanyhulna a figyelme. Kendra nem látott kiutat. Tökéletes, előre nem látható csapda. Csakis a Szfinx állhat mögötte. Hozzá viszi majd Rex? És mikor? Kendra lehunyta a szemét, próbálta kirekesztani a rockzenét, és reménytelenül sóvárgott egy tervért.

A másolat

Seth egy pirítóst rágcsálva figyelte, hogy nővére jókora halom kakaós gabonapelyhet önt a tányérjára. Amikor beleöntötte a tejet, a pehelyhalom felemelkedett, s pár szem kicsordult az asztalra. Ahogy a pehely recsegett, Kendra a morzsákat az asztalról a tenyerébe söpörte, majd a szájába vette. Aztán fogta a kanalat, és nekilátott enni.

– Látom, éhes vagy – jegyezte meg Seth.

Kendra rápillantott.

– Imádom.

– Ez a harmadik tányér. Akkor ez most a diéta ellentéte?

Nővére vállat vont, és még egy nagy kanállal belapátolt.

– Biztos gyászolsz – cukkolta Seth, és harapott még egyet a pirítósból. – Ez az utolsó nap a suliban. Se dolgozat, se házi, mit fogsz csinálni?

– Ma úgysem lesz semmi, lehet, hogy kihagyom.

Seth felnevetett.

– Jó vicc volt. És hová mész? Moziba? Elversz pár dol-
lárt a játékteremben?

Kendra vállat vont.

Seth a nővérét fürkészte.

– Mi van ma veled? Máskor hozzá se nyúlsz a kakaós pelyhemhez.

– Elfelejtettem, milyen finom.

A fiú derűs hitetlenkedéssel ingatta a fejét.

– Tudod, majdnem a doboz alján jársz, ahol a sok csokipor összegyűlik. Az aztán fincsi. Szolgáld ki magad!

Kendra belenézett a dobozba, beleszagolt, majd a maradékot a tányérjára öntötte. Megkavarta a kanálával, aztán enni kezdte. A szeme tágra nyílt.

– Igazad van!

– A tejet is idd meg majd! Finom lesz.

Kendra bölintott, és bekapott még egy kanállal.

Seth az órára pillantott.

– Ki kell mennem a buszmegállóba. Hacsak nem gondolod komolyan a lógást. Akkor maradok, mert tanúja akarok lenni a csodának.

Kendra úgy nézett rá, mintha kísértést érezne, majd a szemét forgatta.

– Jobban ismersz annál.

– Igen? Majdnem bepaliztál. Apu elment melóba, anyu meg a festőcsoportba. Meg tudnánk csinálni.

– Siess! Ha lekésed a buszt, nincs, aki elvigyen.

Seth felkapta a hátizsákját, és az ajtó felé indult.

– Ne hagyd a szemeted az asztalon! – kiáltott utána Kendra.

– Eltennéd helyettem? Átengedtem neked a legjobb falatokat.

– Te kis haszonleső!

Seth kiment az ajtón. Még mindig mérges volt, amiért Kendra keresztülhúzza a terveit az aranyozott karácsonyra. Az a sok munka – elemeket cipelni Titokföldre, hogy elcserélhesse a szatírokkal, beszédni a fizetését a nipsziktől, az arany egy részét elvinni nagypapának,

aztán a többi kicsempészni – mind pocsékba ment. Persze még eldughat egy kis aranyat, és tehet úgy, mintha legközelebb az egészét visszavinné Titokföldre. De ha Kendra a közelben van, mikor tudja az aranyat észrevétlenül készpénzre váltani?

Azért a nővére nagyon furán viselkedett ma reggel. Arra ment be a fürdőbe, hogy Kendra a díszszappant szaglássza. Nem csak szippantgatott, hanem két tenyerén tartotta a levendula rózsabimbókat, és lehunyt szemmel szagolta. Ráadásul Seth tapasztalatból tudta, hogy három nagy tál édes gabonapehely komoly hasfájáshoz vezet. Kendra általában kevesebb, egészségesebb reggelit eszik. És az a megjegyzés a lógásról? Még viccnek sem illik hozzá. Bárcsak ne ültette volna a fejébe Kendra az iskolakerülés gondolatát, a lehetőség túlságosan is vonzotta.

Meglátta a sarkon beforduló sárga buszt, és gyorsan a megállóhoz sietett, vigyázva, nehogy közönség előtt padlózzon. Épp időben ért oda, és a gondolatai a haverokra meg a szórakozásra terelődtek.

Amikor iskola után leszállt a buszról, úgy érezte, óriási súly került le a válláról. A téli szünet nem is hasonlítható a nyári vakációhoz, de azért elég hosszú, hogy az ember elhitesse magával, soha többé nem lesz sulis. Hazafelé ballagva bele-belerúgott a megkeményedett hóba, jeges záport fröccsentve szanaszét. Az ajtót zárva találta. Anyukája említette, hogy dolga lesz. Elővette a kulcsát, és bement.

A konyhában végigkutatta a szekrényeket valami nasi után. A legjobb cuccok elfogytak, kénytelen volt

beérni Doritóval és csokis tejjel. Utána leheveredett a tévé elé, és klikkelgetni kezdett a csatornák között, de persze nem ment más, csak beszélgetős műsorok, meg még annál is rosszabb. Egy ideig azért nézte, hátha a változatosság pótolja a minőséget, de végül feladta. Aztán ahogy csüggedten kikapcsolta a tévét, megszállta az ihlet.

Anyukája nincs itthon. Apukája dolgozik. És a szünet előtt utoljára Kendra is későn jön meg. Tudta, hogy a nővére néha levelet kap Gavintól. Még októberben, amikor a titkok naplóját kereste nővére szobájában, talált két levelet a zoknis fiókban. Mindegyikben klassz információk voltak sárkányokról. Csak aztán Kendra új rejtékhelyet talált a leveleknek. Seth biztos volt benne, hogy azóta is jött levél, de mostanában nem volt lehetősége alapos kutatásra.

Felsietett a lépcsőn, lelkesen és kissé büntudatosan. Kendra szobájához kocogott, bement, és bekukucskált a könyvespolc mögé. Semmi. Ott szokta tartani a titkok naplóját. Ezek szerint ezt is áttette egy kevésbé feltűnő helyre.

Elkezdte kihúzogatni a fiókokat, átnézni a takarosan összehajtott ruhákat. Szívesen meggyorsította volna a keresést azzal, hogy nemes egyszerűséggel a padlóra szórja a sok szemetet, felborogatja a bútorokat, de döntő fontosságú volt, hogy ne maradjon nyoma a kutatásnak. Miért van Kendrának annyi fiókja, annyi ruhája? Olyan fájdalmasan lassan haladt, hogy kezdte úgy érezni, talán nem is akarja látni azokat a leveleket.

A szoba közepére ment, csípőre tett kézzel megállt, tekintetével fel-le pásztázott. Kendra nem hülye. Hová rejthette a leveleket? Melyik igazán trükkös hely? Talán az asztal alá ragasztotta? Nem, ott nincs. A szellőzőbe

dugta a falban? Ott sincs. A mamutszótárba rejtette? Semmi.

Nekilátott átnézni a gardróbot. Az egyik cipősdobozban? Az egyik cipőben? Egy polcon? Pár pulóver mögött és alatt egy magas polcon megtalálta a titkok naplóját és egy umitagyertya csonkját.

Meglepte, hogy ilyen fontos dolgot Kendra ilyen nyilvánvaló helyen tart. Ő eldugta volna a padláson a szigetelés mögé, vagy valami más, tényleg félreeső helyre.

Kendra nem tudhatta, de Seth már korábban is megtalálta a titkok naplóját. Meggyújtotta az umitagyertyát, töprengett a megfejthetetlen szimbólumokon, de rájött, hogy sosem fogja megtudni, mi áll a könyvben, csak ha Kendra lefordítja, úgyhogy a gyertyacsonkot gondosan visszatette a könyvespolc mögé.

Felütötte a naplót, hátha abba dugta a leveleket a nővére. Nem, csak üres lapok. Átfutott a fejen, hogy más-hová dugja a naplót, ezzel ösztönözve Kendrát, hogy keressen neki okosabb helyet. Jó lecke lenne. Csak akkor a nővére tudná, hogy kutatott a szobájában, amiből meg csak baj származna.

És akkor, minden figyelmeztetés nélkül, Kendra lépett be.

Seth megdermedt, tekintete a naplóról a nővéreire ugrott, majd vissza. Mit csinál itthon? Még egy óráig a napköziben kéne lennie!

– Mit művelsz? – kérdezte vádlón Kendra.

Seth próbált nyugodtnak tűnni, közben pedig feleszmélni a meglepetésből és kiötölni egy hihető választ. Nővére szemébe nézve a legszívesebben eldugta volna a naplót, de elkésett, Kendra már észrevette.

– Csak biztos akartam lenni benne, hogy biztonságos helyre dugtad a naplót.

– Nincs jogod bejönni és kutatni a cuccaim között.

– Nem tettem kárt semmiben. Unatkoztam. – Felmutatta a naplót. – Nem rejtetted el túl jól.

Kendra az oldala mellett lógatta a kezét, összeszorított ökle remegett. Amikor megszólalt, hallatszott, hogy alig bír uralkodni magán.

– Ne tégy úgy, mintha te lennél a házőrzőm. Először is be kell ismerned, hogy helytelen dolgot csináltál. Nem tehetsz úgy, mintha rendben volna.

– Betolakodtam a privát zónádba – ismerte el Seth. A lány kicsit lecsillapodott.

– Ami jó vagy rossz?

– Rossz, mert rajtakaptál.

Kendra arca elvörösödött. Egy pillanatra úgy tűnt, nekiront az öccsének. Sethet megdöbbentette ez a heves reakció.

– Csináltad korábban is? – kérdezte Kendra feszült hangon.

Seth tudta, hogy ki kell békítenie. Csakhogy amikor az emberek megharagudtak rá, attól éppen hogy harcias kedve támadt, még akkor is, ha jogos volt a részükről.

– Elhinnéd, hogy pont akkor osonok be a szobádba először, amikor egyszer korán jössz haza? Az aztán a pech!

– Tudom, hogy neked minden vicc. Hogy rád nem vonatkoznak a szabályok. De ezt nem hagyom annyiban.

Seth az ágyra dobta a naplót.

– Csigavér! Úgysem tudom elolvasni.

– Csodálkoznék, ha bármit elolvasnál, amit nem kötelező – puffogott Kendra.

– Tudod, mit szeretek olvasni? – replikázott Seth. – Szerelmes leveleket. Azok a kedvenceim.

Kendra most már remegett a haragtól. Seth látta, hogy nővére szeme az ágyra villan, és alig tudta palástolni a mosolyát. Mi van ma Kendrával? Általában okosabb ennél. És kevésbé dühös.

– Kifelé! – sziszegte a lány. – Csak várd meg, amíg anyáék hazaérnek.

– Bele akarod keverni őket? Mesélni nekik Gavin leveleiről meg a szupertitkos titokföldi naplóról? Kapj már az agyadhoz!

Kendra haragtól eltorzult arccal rontott neki. Seth már magasabb volt a nővérénél, de nem sokkal, és miközben a vad ütésekkel védte, hátra-hátratántorodott. Mi van Kendrával? Ököllel célozza az arcát! Kisebb körökben sokszor birkóztak, de így még sosem támadt rá. Nem akarta leszorítani vagy ellökni, mert attól csak még jobban bedühödne. Inkább hárított, amennyire tudott, és úgy manőverezett, hogy ki tudjon hátrálni az ajtón.

Szerencsére Kendra nem követte a hallba. Az ajtóban maradt, tüzes tekintettel markolta az ajtófélfát, mintha így tartaná vissza magát az erőszaktól. Lentről az automata garázsajtó moraja hallatszott. Kendra arc kifejezése mérgesről aggódóra és talán szégyenkezőre olvadt.

– Ne merészelj belépni a szobámba! – mondta, és becsapta az ajtót.

A saját szobájában Seth megnézte az alkarján már is liluló zúzódásokat. Valami nem stimmel a nővérével. Gondjai lehetnek a suliban? Talán valamiből csak négyest kap? Vagy Gavintól kapott rossz híreket. Mindenestre pár napig vigyáznia kell vele. Valami nyilvánvalóan annyira felkavarta, hogy drasztikusan megváltozott a személyisége.

Seth késő éjjel arra ébredt, hogy halkan kopognak az ablakán. Pislogva felült, és a digitális órára hunyorgott. 3:17. A nyugodt szobában csak az óra számlapja adott némi fényt, valamint a holdfénytől puhán izzó függöny. Tényleg kopogást hallott? Visszahanyatlott a párnájára, s összegömbölyödött a dunyha alatt. Mielőtt az álom magához ölelhette volna, megismétlődött a kopogás, olyan halkan, mintha egy szellő mozgatta gally kaparná az ablakot. Csakhogy az ablaka közelében nem állt fa.

Most, hogy felfogta, a kopogást nem képzelte, kipatant az ágyból, és az ablakhoz ment. Ahogy félrehúzta a függönyt, a kissé meggyötört Warrent pillantotta meg, aki a tetőablak előtti keskeny peremen kuporgott. A szűnyoghálót már levette kívülről.

Seth majdnem kinyitotta az ablakot, de aztán habozott. Égette már meg magát ablaknyitással. Vannak olyan lények, melyek illúzióval álcázzák magukat.

Warren bólintott, megértette a tétovázását. Az utca felé mutatott. Arcát a hűvös üvegnek nyomva Seth Elise-t látta az egyik autó mellett. Integetett.

Ha ez nem is volt sziklaszilárd bizonyíték, Sethet meggyőzte. Kinyitotta az ablakot. Ijesztően hideg levegő csapta meg.

Warren bemászott. Amennyire Seth tudta, a testőrök közül most lépett bármelyik először a házukba. Amikor Tanu vigyázott rájuk, elég sokat beszélgettek, de mindig odakint. Valami rendkívüli történhetett, hogy Warren erre vetemedett.

– Ugye, nem változol át manóvá, és próbálsz megölni?
– kérdezte suttogva Seth.

– Én vagyok – mondta halkan Warren –, bár nem kellett volna beengedned, még Elise-t látva sem. A Társaság semmitől nem riad vissza.

– Menjek Kendráért?

Warren mindkét kezét felkapta.

– Ne! Azért jöttem így, hogy kettesben tudjunk beszélni. Elise-szel aggódunk a nővéred miatt. Nem viselkedett mostanában furcsán?

Bűntudat öntötte el Sethet.

– Ma mintha kicserélték volna. De nagyrészt az én hibám. Elkapott a szobájában, és teljesen kiakadt.

Warren elgondolkodva fürkészte a fiút.

– Nem volt túlzott a reakciója?

Seth kisvártatva válaszolt:

– Nem lett volna szabad bemennem. Igaza volt. De amúgy, ja, eléggé eltúlozta.

Warren bólogatott, mintha ez passzolna ahhoz, amire számított.

– Kendra ma éjjel, kicsivel egy óra után, kiosont a házból. Átmászott a hátsó kerítésen. Elise volt őrségben. Kiszúrta, és távolról követte.

– Kendra tudja, hogy nem szabad sehová se mennie nélkületek – vágott közbe Seth. – Miért próbálna meglogni? Ő nem csinál ilyesmit.

– Igazad van, eltér a megszokott viselkedésétől, de várj, lesz még cifrább is. Elise követte egy postaládához, ahová Kendra bedobott egy levelet. Tudod, hogy az a feladatunk, védjünk meg benneteket a külső hatásoktól, de ebbe beletartozik az is, hogy megóvjunk önmagatoktól is. Miután Kendra biztonságban hazaért, Elise meggyőződött róla, hogy örökösöm, majd elment a postaládához. Bejutott, megkereste a levelet, és ellenőrizte, milyen információt tartalmaz.

– Elolvassátok a postánkat? – kérdezte nyugtalanul Seth.

– Csak rutinszűrés – nyugtatta meg Warren. – Vigyáznunk kell, nehogy véletlenül kompromittáló információt szivárogtassatok ki. Főleg, ha a levél ilyen gyanús körülmények között kerül feladásra. Amit rajtunk keresztül juttattok el a nagyszüleiteknek, azt nem olvassuk el, csak amit külsősöknek küldtök.

– Gondolom, Kendra elszúrta?

Warren felmutatott egy borítékot.

– Az üzenet, amit küldött, nem véletlen elszólás volt. Olvasd el!

Seth elvette a borítékot. Warren felkapcsolt egy elem-lámpát. A borítékot T. Barkernek címezték egy postafiókba az Illinois állambeli Monmouthban.

– Sejtetd, hogy ki ez?

– Fogalmam sincs – felelte Warren. – Neked nem ismerős?

Seth gondolkodott.

– Egy Barker sem rémlik. Amennyire én tudom, senkit nem ismerünk Illinois-ban.

– Olvasd el a levelet!

A borítékot profin nyitották fel, nem szakadt el, nem látszott, hogy hozzányúltak. Könnyedén le lehet ragasztani újra, és feladni. Kivette az összehajtott papírt, és a következőket olvasta:

Kedves Torina!

Állandóan szemmel tartanak, nem tudom, lesz-e még esélyem infót küldeni. Nem vagyok benne biztos, nem hallgatják-e le a telefont, ezért maradok inkább a levélnél. Amúgy eddig senki nem sejt semmit, bár Seth az agyamra megy.

Fontos információm van. Megtalálták az egyik erekljét! A Kronométer náluk van Titokföldén! És Patton Burgess egyik naplója is. Állítólag ő tudta a többi ereklye helyét. Ezeket nem írta le a naplóba, hanem elrejtette Titokföldén egy titkos szobában, a Rettegés csarnokának nevezett pincében.

Ha még valami fontosat megtudok, igyekszem megírni. Mielőtt itt végzek, elrejttem Patton naplóját a régi faház közelében a pataknál a Hawthorn sugárúton.

*Barátsággal,
Kendra Sorenson*

Seth felnézett Warrenre.

– Mi ez az egész?

– Szerencse, hogy szűrjük a leveleket, mert erre nem számítottunk. Képzeld el, milyen következményekkel járna, ha rossz kezekbe jutna.

– Az ő kézírásának tűnik.

– Biztos vagyok benne, hogy Kendra írta.

– Vanessa nem jutott ki a csenddobozból? Talán ő irányítja Kendrát álmában.

Warren a fejét ingatta.

– Fontolóra vettem a lehetőséget, és kapcsolatba léptem nagyapáddal, aki ellenőrizte. Vanessa a börtönben van. De talán jó nyomon jársz, és valami ilyesmiről van szó.

– Valaki zsarolja vagy irányítja! Kendra nem árulna el bennünket. Magától nem!

– Én sem tudom elképzelni róla. De ha a levelet olvasod, nehéz nem szándékos és súlyos árulásnak látni. Elise nem ismeri olyan jól, és őrizetbe akarja venni.

Seth felállt.

– Nem zárhatja be Kendrát!

– Nyugodj meg! Nem azt mondom, hogy ez az egyetlen lehetőség. De tekintve, hogy mi forog kockán, elkerülhetetlen Kendra azonnali elhallgattatása. Nem akarom börtönbe zárni a nővéredet, de ennek a végére kell járnunk.

– Vonjuk kérdőre? – töprengett hangosan Seth. – Álljunk elé ezzel, és lássuk, hogyan reagál?

– Nagyon szeretnék magyarázatot kapni, mert nekem még nem sikerült találnom.

– Azon kívül, hogy valaki irányítja az elméjét.

Warren vállat vont.

– A levél után semmin sem döbbernék meg. Akármit csinálunk, a szüleidet nem zavarhatjuk vele.

– Most azonnal rontsunk rá?

– Ezzel nem várhatunk. És így jobban meglepjük. Ha kicsit kába, talán könnyebb lesz őszinte választ kicsikarni belőle.

– Oké. – Seth az ajtóhoz vezette Warrent. – Igazad van, anyuédát nem szabad felébresztenünk.

– Nem igazán értékelnék, hogy éjnek évadján egy idegen férfi járkál a házukban, mi?

Seth sötéten kuncogott.

– Szép kis jelenet lenne.

– Nosza, derítsük ki, hogy a nővéred miért írkal olyan leveleket, amelyek katasztrofálisak lehetnek ránk nézve.

Seth vezetésével kiléptek a hallba, és Kendra ajtajához osontak. A fiú finoman lenyomta a kilincset.

– Zárva van – tátogta. Warrenhez hajolt: – Nem kell kulcs. Csak egy tű vagy gemkapocs, amivel be tudok nyúlni, és kiakasztani a zárat.

Warren felemelte az ujját, majd profi betörőkészletet vett elő a zsebéből. Az egyik keskeny eszközt finoman betolta az apró lyukba a kilincs mellett, és a zár azonnal

kattant. Warren eltette a szerszámokat, majd gyorsan kinyitotta az ajtót, és bement a szobába. Seth követte.

Kendra törökülésben ült az ágyon, és egy levelet olvasott. Felpillantva először bosszúság futott át az arcán, majd Warren láttán értetlenség.

– Mi történt?

Seth betette az ajtót.

– Korán felkeltél – jegyezte meg Warren.

– Nem tudok aludni – hajtotta össze a levelet Kendra.

– Beszélünk kell.

Kendra nyugtalanul fészkelődött.

– Miért?

Warren felmutatta a borítékot, amit Kendra adott postára éjjel.

A lány arcán egy pillanatra színtiszta rémület terült szét. Aztán a homlokát ráncolta.

– Hogy merészelsz...

– Ne is próbálkozz! – fojtotta bele a szót Warren. – Őszinte választ akarok most rögtön, különben elviszünk. Ebben a levélben nem volt semmi személyes. Ez színtiszta árusítás. Miért, Kendra? Azonnali magyarázatot követelünk.

Kendra szeme ide-oda cikázott a szobában, majd kibökte:

– Nem ellenségnek küldtem.

– Azt nem is mondtam. Ilyen információ küldése bárkinek a köreinken kívül súlyos árusításnak minősül. Sosem hallottam Torina Barkerről. Ki az?

– Kérlek, Warren, bíznod kell bennem, tudod, hogy én sosem...

– „Elrejttem Patton naplóját a régi faház közelében a pataknál a Hawthorn sugárúton” – olvasta Warren. Leengedte a levelet. – Igazad van, Kendra, sosem hittem

volna, hogy képes vagy ilyen mértékű hűtlenségre. Magyarázd meg!

A lány szája tátogott, de hang nem jött ki rajta. Szeme hirtelen megtelt fájdalommal és aggodalommal.

– Kérlek, Warren, ne kérdezz többet, meg kellett tennem, kényszerítettek. Nem tudom megmagyarázni.

Warren gyanakvó tekintettel méregette.

– Nekem ez színjátéknak tűnik. Te mit szölsz, Seth?

– Hazudik – értett egyet a fiú.

Erre Kendrát elfutotta a pulykaméreg.

– Nem hiszem el, hogy így bántok velem!

– Én meg azt nem hiszem el, milyen otrombán változtatod a taktikáidat – mondta Warren. – Kivel beszélek? Nem vagyok meggyőzve, hogy Kendra elméje van a szavak mögött.

– Én vagyok, Warren, ki más lenne? Emlékszel, hogy segítettem visszaváloznod, amikor albínó lettél? Emlékszel, hogy Vanessával szembeszálltunk a háromfejű párduccal? Kérdezz bármit!

– Miért felejtetted el az iskolai szekrényed zárjának a kombinációját? – kérdezett rá Warren.

– Tessék?

– Figyeltelek ma a suliban. Az irodából kellett segítséget kérned a szekrény kinyitásához. Miért?

– Miért felejt el bárki bármit? – méltatlankodott Kendra bizonytalan hangon. – Egyszerűen nem jutottak eszembe a számok.

– Miért jöttél haza korábban? – faggatta Seth.

– Rex megbetegedett. A nő, aki helyettesíti, azt mondta, elmehetek.

Seth tett egy lépést a nővére felé.

– Ez egyáltalán nem kendrás dolog. Igazad van, Warren. Szerintem egész nap nem volt önmaga.

– A nővéred vagyok – állította Kendra, kérlelő tekintettel, a kezét zsebre vágva.

– Nem, nem – rázta az ujját Seth. – Te tutira nem vagy a nővérem. Tudod, mi vagy? Disznó! Még sose láttam senkit ennyi gabonapelyhet zabálni.

Warren megragadta Kendra karját.

– Velem jössz, akárki vagy, amíg meg nem bizonyosodunk róla, hogy elengeded Kendra elméjét – mondta nyersen.

Kendra a szabad kezét ajkához kapta, és nyelt egyet. Warren visszalökte a lányt az ágyra, és a szájába nyúlt, hogy kihalássza, amit lenyelt. Kendra nevetett.

– Elkéstél, Warren – mondta, miközben a férfi a szájában turkált. Köhögött. – Gyorsan hat, és szinte nyomtalan. Mindenki szélütésnek hiszi majd.

– Méreg volt? – kérdezte döbbenten Seth.

Kendra ajakbiggyesztve nézett rá.

– Nincs többé nővéred. Remélem... – kezdett öklendezni, aztán elmúlt –, büszkéek vagytok magatokra.

A teste rángani kezdett.

– Csinálj valamit! – kiáltotta Seth.

Warren előrehajolt, megragadta Kendra állát.

– Akárki vagy, ezért megfizetsz.

– Kétlem – fulladozott Kendra.

A rángás abbamaradt. Warren ellenőrizte a pulzusát a nyakán.

– Nem lélegzik.

Fülét a lány mellkasára tette, majd lélegeztetni kezdte.

Seth rémülten, egyre erőtlenebb lábbal figyelte, ahogy Warren makacsul igyekszik életet lehelni nővére testébe. Bárcsak Kendra ébren lenne, és dühösen ütné őt, akármi uralja is az elméjét... bármi, csak ne ez...

Pár perc elteltével Warren végül ellépett a holttesttől.

– Nem tudom, mit mondjak, Seth.

– Menj el! – zokogta Seth könnyes arccal. – Anyáék nem találhatnak mellette.

– Nem lett volna szabad... nem tudtam...

– Ki láthatta előre? – kérdezte Seth rekedten.

Odament a nővéréhez, pulzust keresett, megsimogatta az arcát, életjel után kutatott. Nem talált.

Warren segített Kendrát visszafektetni a takaró alá. Anyukája és apukája azt hiszi majd, hogy békésen, álmában érte a halál. Seth nem bírta abbahagyni a sírást.

Végül Warren visszatámogatta Sethet is a szobájába, aztán kimászott az ablakon, és visszatette a szúnyoghálót. Seth képtelen volt elaludni. A párnája hamarosan elázott a könnyektől. Egyre az élettelen test járt az eszében nővére szobájában. Azok után, amiken együtt átmentek, Kendra nincs többé.